

Három virágvers

1.

Mikor felnéztem, az eső már elállt.
A nap egy fehér mandulavirágos ágat érintve,
vakítóan a szemembe világított,
s én ráöntöttem a kávé megválaszolatlan leveleimre.

a virágzó ágat
mielőtt kiszökdül

Ugyanaz a hold
nem ugyanúgy süt a te városodra
ahogy az enyémmre

2.

Fehér virágok és fekete magvak
osztóznak a tavaszi éjszakán:

nem tudok aludni
és mert nem tudok aludni
nem tudok aludni

Ugyanebből az okból
repülni sem tudok
és így
neked sem tudom elhozni

Te is tudod mert látod
itt hogyan süt

3.

Az almafavirágok fényzuhatagja
ólommá dermedt

és a kert síkká változott

A lassú évek után
gyorsak jöttek

Kinyitottam egy fiókot
és elszomorodtam

Az ezüst csat

A júniusi szellő vékony ruhát
tapaszt a lány testéhez, aki hordja,
és kis napernyő alatt álldogál
az evezős csónakban.
A ruha fehér,
a bal mell fölött ezüst csat tartja össze.
A tenger tejszerűen kék.
A parton emberek csikos fürdőruhákban.
Fürdőházak és jégtorták.
Mivel alulírott evez,
számukra úgy tűnik,
mintha a lány egyedül csónakázna,
és ugyanaz a mozdulatlan erő hajtana,
mint ami ezüst csatként szorítja testére a ruhát,
nehogy elrepüljön.

A beszélgetés a fákról...

A beszélgetés a fákról
csak bűn,
ha a fák nem szólnak bele,
és az este csak a nap lezárása,
ha a haloványuló fény nem hagy
néhány piszkosatot tisztázatlanul.

A szél ilyenkor
átfúj
az eukaliptuszfák levelein,
csillagokat dideregtet –
a kezem és a szívem
csak árnyékai e remegésnek,
ahogy egymás reszketésének is.